

— Какво бѣше? — попита царь Ногай.

— Какво ли? — „Запомни, сине мой, — рече старата ти майка, — ако нѣкога Господь проводи дявола за душата ти, има само единъ цѣръ: да найдешъ честитъ човѣкъ и да облѣчешъ ризата му!“

Надежда свѣтна въ очитѣ на страшния царь. Той сграби ржката на своя старъ велможа и затрепера:

— Тичай, проводи бързоходци по цѣлото ми царство, да намѣрятъ честития човѣкъ и донесатъ ризата му. Цѣлата му кжца до тавана ще напълня съ злато. И чуй какво ще ти поржчамъ: кажи на топчиитѣ да излѣятъ единъ топъ колкото дънера на стогодишенъ джбъ.

— Защо ти е такъвъ голѣмъ топъ? — попита велможата.

— Ще го обърна къмъ небето, да сваля самия Господь.

Велможата се поклони и излѣзе. Три деня бѣхтах пжть царевитѣ бързоходци, обходиха всичкитѣ села и градове, питаха и разпитваха кжде е честития човѣкъ. Никжде не го найдоха. Нѣмаше честитъ човѣкъ въ царството на царь Ногай.